

„Hun” rekt cynisch af met alledaagse tragie

BRUGGE — Wat auteur Peter De Graef aanricht in de produktie „Hun” van De Stichting is zeker niet geschikt voor gevoelige of sentimentele zielen. Na de meesterlijke monoloog Ombat, gooit De Graef zich opnieuw vol overgave op de dialoog, waar hij zijn verbaal meesterschap misschien net iets te nadrukkelijk etaleert. Hoe dan ook, „Hun” is opnieuw een belevens voor wie van destruktief teater houdt, van absurde Britse farcen en cynische anti-soaps. In „Hun” vertrekt Peter De Graef vanuit een chaotische gezinsituatie om op een soms anarchistische wijze de banaliteit tot op het bot uit te benen.

In het halfduister knabbelt Emilie typisch Vlaamse „lukken” van Destrooper, terwijl een schraal viooltje een Rodri-go-wijsje rond een pianomelodie weeft. Het licht werpt gra-

duel meer schaduw op de sterk getekende vrouw. Zij zit opgezadeld met Freddy die zich uit liefde voor haar, onder een vrachtwagen gooide en verlamd in een rolstoel gekluisterd zit.

Emilie is een verpleegster met een veel te groot hart. Zij blijft Freddy verzorgen, ook al is zij ondertussen gehuwd met Frans, die haar bedriegt. Freddy verschuilt zich achter een scherm van blikken dozen en dringt zich op als een irritante

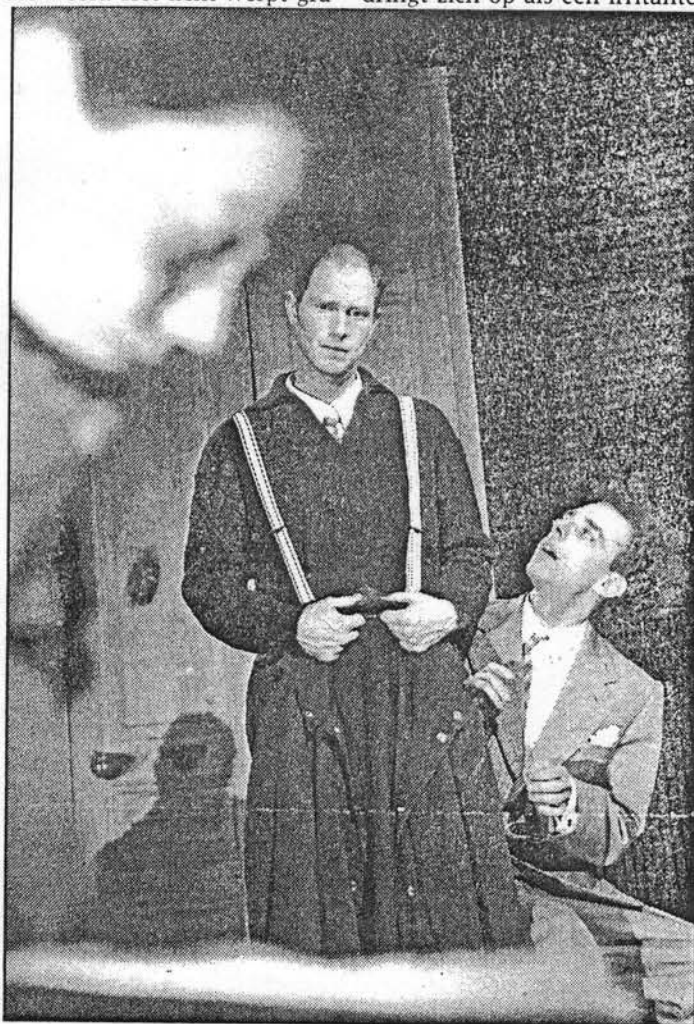
papegaai die voortdurend zichzelf en anderen herhaalt. De thuiskomst van Frans drijft de menselijke tragiek ten top, maar De Graef laat de zakdoeken achterwege. Hij sleept Freddy en Frans mee in een absurde competitie van onnozele filozofietjes over eenzame Afrikanen, rijstboeren in de Po-vlakte, problematische toestanden op defekte boorplatformen en andere wetenswaardigheden rond glucose en glucase.

Wrang

Doorheen de kabaretse vaudeville en de relativierende waanzin, loopt echter een rode draad van emotioneel terrorisme. De drie personages zaden elkaar op met schuldgevoelens, ontpoppen zich in meesters van emotionele chantage, verstikken in zelfbeklag, versmachten elkaar met medelijden, begraven elkaar onder stupide redeneringen en vernietigen elkaar vanuit een meedogenloze kinderlijke geldingsdrang.

De angst voor de eenzaamheid, de pijn van het verlies, de smachtende besluiteloosheid en de jaloerse koppigheid maken een slagveld van de driehoeksverhouding. En hoezeer Emilie, Freddy en Frans het ook willen, de storm gaat niet zomaar vanzelf liggen. Het infantiel gestoei met fundamentele gevoelens mondt uit in een wrange mentale uitputtingsslag, waarbij het afgrijzenwekkend simplisme onverbidlijk toeslaat.

Peter De Graef, Katelijne Verbeke en Koen Van Impe maken van de voorstelling een

„Hun” is een belevens voor wie van destruktief teater houdt. (Foto VJB)

bittere klucht, waarin zij een beroep doen op groteske gags om hun gerichte sarkastische uitvallen nog een grotere impact te geven. Zij zoeken het publiek als bondgenoot, maar verliezen steeds meer de greep over zichzelf en hun situatie. Het trio maakt een grote voorstelling van een opeenstapeling van kleinschalige hebberlijkheden, maar het scenario

mist consistentie en verliest al te gemakkelijk de beheerste trefzekerheid uit het oog.

(PRO)

■ De Stichting met „Hun” nog op zaterdag 18 februari om 20.30 uur in De Werf, Werfstraat 108 in Brugge. Toegangsprijzen: 300 fr. en 200 fr. (jongeren). Reserveren: 050-33.05.29.